

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

ROZKAZY

Gł. Komendanta Policji Państwowej.

Rozkaz z d. 2. I. 1920 r. Nr 28. Funkcjonariusze policji za pracę otrzymują stałe wynagrodzenie oraz świadczenia, przewidziane w instrukcjach i rozkazach Komendanta Głównego:

1) Pomoc lekarską dla wszystkich funkcjonariuszów policji, żon, dzieci i rodziców, będących na utrzymaniu pracownika.

2) Odszkodowanie dla rodzin po zmarłych funkcjonariuszach policji.

3) Odszkodowanie z tytułu poniesionej śmierci funkcjonariusza lub nabytej niezdolności do pracy przy spełnianiu bezpośrednio obowiązków służbowych.

Niezależnie od powyższych świadczeń upoważniam okręgowych komendantów do wypłacenia z funduszu remuneracyjnego w granicach zamierzenia budżetowego zapomóg tylko w razie stwierdzonej istotnej niezamieszalności petenta w następujących wypadkach:

1) W wypadku przewlekłej choroby funkcjonariusza policji, żony jego lub dzieci, która wymaga zastosowania wyjątkowych i nieprzewidywanych przez instrukcję o pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów policji środków leczniczych.

2) W wypadku śmierci żony lub dzieci, będących na utrzymaniu funkcjonariusza policji.

3) Zapomoga w wypadku choroby może być wypłacona na zasadzie opinii:

a) właściwego lekarza — co do konieczności zastosowania wyjątkowych środków leczniczych, b) zwierzchnika — co do stanu materialnego petenta.

4) Zapomoga w wypadku śmierci żony lub dzieci może być wypłacona po przedstawieniu przez petenta aktu zejścia oraz przez zwierzchnika opinii co do stanu materialnego.

5) Wysokość zapomóg nie może przewyższać jednej czwartej pensji miesięcznej.

6) Przy obliczaniu zapomogi należy brać pod uwagę pensję zasadniczą, dodatki funkcyjne, stałe dodatki drożyzniowe, zastosowane do normy funkcjonariusza bezdzietnego, bez relutium za świadczenia w naturze (relutium za mieszkanie).

7) Wypłata zapomogi w wypadku choroby nie powstrzymuje wypłaty zapomogi w wypadku śmierci.

8) Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od d. 1 stycznia r. b.

3. Powołując się na okólnik Ministerstwa Skarbu Nr 83135(24003) 3.III z dn. 2.XII ustala się jak następuje sposób otrzymywania 14-tej pensji przez funkcjonariuszy Pol. Państw.:

1) Do otrzymania 14-tej pensji mają prawo ci wszyscy funkcjonariusze pol. państw., którzy obecnie znajdują się na służbie i którzy przez czas od 1-go lipca 1919 r. do dnia wypłaty na służbie państwowej pozostawali.

U w a g a: Służbę w milicji ludowej oraz policji komunalnej należy liczyć jako służbę państwową.

2) 14-tą pensję wypłacają wszystkim funk. państwowym a więc i funkcjonariuszom pol. państw. właściwe kasy powiatowe. Tak np. funk. policji pow. Lubelskiego, funk. policji m. Lublina, oraz funk. Okr. Lubelskiego 14-tą pensję wypłacić winna Kasa Powiatowa Lubelska.

3) W celu otrzymania 14-ej pensji odpowiednio urzędy pol. państw. sporządzają listy funkcjonariuszy (dokładnie podług listy płacy za m-c grudzień, za wyłączeniem tych funk. którzy wstąpili na służbę państwową później niż 1 lipca 1919 r.) na blankietach, jak zwykła miesięczna lista płacy. Jeden odpis tak sporządzonej listy na 14-tą pensję urzędy przedstawiają do właściwej kasy powiatowej wraz z pisemnym żądaniem wypłaty 14 pensji. W razie nieporozumień lub niedokładności ze strony kas powiatowych należy interwenjować telefonicznie lub telefonicznie drogą służbową.

4) Sum. otrzymanych na wypłatę 14 pensji, urzędy policji państw. nie wnoszą do swojej księgowości budżetowej, gdyż sumy te ponoszone są na koszt Min. Skarbu. Dokumenty wypłaty 14 pensji, po potwierdzeniu na nich odbioru przez funkcjonariuszy policji należy zwrócić do kasy powiatowej, która udzieliła gotówki na wypłatę.

Naczelnik Wydziału II

(—) J. Suski

4. Jak opiewa ustawa o policji państwowej z dn. 24 lipca 1919 r. (Dziennik Ustaw Nr 61 poz. 363) policja w państwie polskim w zasadzie jest skoszarowana. Dotychczas jednak skoszarowanie to nie zostało w policji b. Królestwa Kongresowego przeprowadzone, wskutek braku odpowiednich lokali, a także z powodu okresu organizacji policji. Nie były również w preliminarzu na I okres budżetowy uwzględnione sumy na przeprowadzenie skoszarowania policji oprócz rezerw i szkół okręgowych. W najbliższym czasie komendanci okręgowi winni przystąpić do utworzenia projektu skoszarowania policji państwowej w powierzonych im okręgach na zasadach następujących:

1. W pierwszym rzędzie skoszarowane zostają rezerwy i szkoły okręgowe, następnie załogi powiatowych kmd oraz komisariaty miejskie, w końcu zaś posterunki policji w gminach i osadach. Porządek ten nie wyklucza skoszarowania naprzód posterunków, o ileby na pomieszczenie takowych były w powiatach odpowiednie lokale i o ile skoszarowanie np. załogi powiatowej nastęczałoby specjalne trudności lokalowe.

2. Rozmiar lokalu dla skoszarowania policji w zasadzie określa się, jak następuje:

a) dla skoszarowania jednego szeregowca policji 3 m. kw. powierzchni podłogi w ogólnej sali, oraz nie mniej niż 6 m. kub. kubatury lokalu. W zasadzie nie więcej niż po 10 funkcjonariuszy w jednej sali o ile na to pozwala pomieszczenie.

b) dla skoszarowania kaprała policji ten sam rozmiar lokalu z warunkiem, że kaprale pomieszczeni będą po dwóch w pokoju nie mniejszym niż 6 m. kw. powierzchni podłogi.

c) dla skoszarowania sierżanta policji oddzielny pokój nie mniejszy niż 5 m. kw. podłogi.

3. Dla każdego szeregowca przeznacza się następujący inwentarz koszarowy:

a) 1 łóżko z pościelą jak następuje: 2 koce, 1 poduszka, 1 siennik, wraz z wolną zmienianą przynajmniej raz na miesiąc, dwa prześcieradła pod koce i 2 poszewki, 1 krzesło lub stółek, 3 ręczniki pół funta mydła miesięcznie, oprócz tego na każdym 5 szeregowców: 1 miednica, 1 dzbanek do wody, po jednym wieszaku na ubranie, 1 duża szafa z 5 przegródkami oddzielnymi i 1 przedziałem wspólnym, 1 stół z dwoma krzesłami do pisania lub t. p. zajęć, pomieszczony w pokoju w którym sypiają szeregowcy.

b) dla kaprała to samo wyekwipowanie co dla szeregowca z tą różnicą, że umywalnia jedna na dwóch, stół do pisania jeden na dwóch, jedna szafa mniejsza dla dwóch kaprali.

c) urządzenie pokoju dla sierżanta: te same przedmioty co dla szeregowca z tą różnicą, że jedna umywalnia, jeden stół do pisania, 1 szafa dla jednego sierżanta.

4. Oprócz pokoju sypialnego (i rzecz oczywista biur) skoszarowana policja powinna w miarę możliwości posiadać jadalnię dla funkcjonariuszy skoszarowanych nie mniejszą jak po 1 m. kw. dla każdego funkcjonariusza, oraz odpowiedni pokój mniejszy o połowę od sali jadalnej, przeznaczony na czytelną i bibliotekę.

5. Funkcjonariuszom, którzy posiadają rodziny winno być umożliwione wynajęcie pomieszczenia najbliżej domu, w którym znajdują się koszary policyjne. Funkcjonariuszom takim pożądane jest udzielanie lokali w rozmiarach następujących.

Dla szeregowca i kaprała policji (rodzinnego) 1 pokój z kuchnią.

Dla sierżanta policji (rodzinnego) 2 pokoje z kuchnią.

6. Funkcjonariusze mieszkający z rodzinami mogą się stołować wraz ze skoszarowanymi funkcjonariuszami policji.

7. Wzajemnie za utrzymanie i mieszkanie, jakie otrzymuje skoszarowany policjant należy mu potrącać z całości dodatku funkcyjnego, który przeznaczony być winien na koszt żywienia funkcjonariusza. O ile koszt te będą większe i sumy z zatrzymanych dodatków funkcyjnych nie pokryją ich, pozostałe koszty ponosi skarb państwa, przyczem odpowiedni fundusz na cele powyższe winien być w budżecie, jaki będzie obowiązywał od 1 kwietnia 1920 r. przewidziany.

8. Wyekwipowanie kuchni skoszarowanej

policji winno oprócz niezbędnych naczyń i sprzętów kuchennych zawierać serwis, składający się na każdego policjanta z 1 talerza głębokiego, 1 talerza płytkiego, 1 noża, widelca, łyżki, szklanki, spodka i łyżeczki.

9. Czytelnia skoszarowanej policji winna oprócz dostatecznej liczby „Gazety Policyjnej” i „Gazety Śledczej” zawierać przynajmniej 2 pisma lokalne lub warszawskie, oraz przynajmniej 1 tygodnik ilustrowany. Pożądane jest także zorganizowanie przy czytelnicy biblioteki, powstałej ze składek funkcjonariuszy, co do której możliwe byłoby uzyskanie pewnej zapomogi ze Skarbu.

Opierając się na niniejszej instrukcji, okręgowi komendanci przedstawiają jaknajrychlej do Komendy Głównej projekt skoszarowania policji w powierzonych im okręgach. Projekt ten winien obejmować:

a) zarządzenia, jakie wydać należy celem uzyskania dla policji w powiatach i na poszczególnych posterunkach odpowiednich lokali,

b) możliwość zakupu w okręgu przewidzianego wyekwipowania koszarowego i przybliżone ceny takowych na jednostkę,

c) wyszczególnienie punktów skoszarowania wraz z obliczeniem dokładnym wszystkich potrzebnych szczegółów wyekwipowania koszarowego i innych wydatków oraz należy podać liczbę funkcjonariuszów, jacy w tej miejscowości skoszarowani zostaną,

d) sumy budżetowe jakie należy wstawić, zdaniem okręgowego komendanta, do preliminarza budżetowego na rok 1920.

Naczelnik Wydziału II

(—) J. Suski

Komendant Główny Policji
Henszel w. r.

Naczelnik Wydziału I
Fr. Kaufman w. r.

ROZKAZY

Komendanta warszawskiego okręgu.

1. Przypominam, że przy Komendach Powiatowych winny być niezwłocznie zorganizowane szkoły dla posterunkowych, stosownie do wskazań udzielonych na odprawie Komendantów w d. 1 b. m. O zaczęciu wykładów w szkołach należy zawiadomić Komendę Okręgową z podaniem nazwisk wykładowców oraz słuchaczy. Przy wykładach instrukcji należy zwrócić szczególną uwagę na instrukcję dokonywania rewizji pomieszczeń i osobistej, transportowania więźniów i aresztowanych, użycia broni, oraz zestawienia protokołów przy wyżej wymienionych wkroczeniach.

2. Zwracam uwagę PP. Komendantów, że raporty sytuacyjne sporządzane są bardzo niedbale np. rzadko kiedy są wypełnione obydwie rubryki, etat i faktyczny stan służby, przychodzą z dużym opóźnieniem (Przasnysz, Rawa, Płock miasto i powiat) wreszcie jeden był bez podpisu Komendanta. Podobne niedokładności nie mogą mieć nadal miejsca, w przyszłości PP. Komendanci będą karani bądź za opóźnienie bądź niedokładne sporządzanie raportów.

3. Uzupełniając rozkaz Nr. 36 p. i Nr. 39 p. 7 podaję do wiadomości, iż pan Minister zezwolił urzędnikom na noszenie umundurowania przysługującego oficerom policji, lecz bez naramienników. Specjalne odznaki dla urzędników wkrońce będą opracowane przez Komisję mundurową o czym Komendy powiatowe zostaną powiadomione.

4. Wyjaśniam PP. Komendantom, że aresztantów przeznaczonych do dalszych powiatów i transportowanych przez Warszawę należy kierować do dalszego eskortowania nie do Komendy Okręgowej, lecz do Komendy Policji pow. Warszawskiego.

* *

Przypominam Rozkaz mój Nr 42 z d. 1. I. 1920 r. i polecam PP. Komendantom i ich zastępcom zapoznać się z wy-nienionymi w tym rozkazie ustawami i dekretemi z uwzględnieniem Kodeksu Karnego i ustawy postępowania karnego.

Nadmieniam przytem, że nieznanomość ustaw i rozporządzeń władz ze strony funkcjonariuszów policji, pociągnie za sobą represje aż do usunięcia ze służby.

Podaje się do wiadomości okręgowych i po-